

ρά, πώς η πλείρα ελευθερία του ενός «εγώ» προϋποθέτει αναγκαία τη σκλαβιά όλων των άλλων ανθρωπιών—καλιά αλήθεια, που καθένας όμως πάσχει όσο μπορεί να την ξεχάσει.

Ο μπουρζουάς τό βλέπει αυτό παραπολύ συχνά, γιατί στην πράξη της ζωής, στον καθημερινό τραχύν άγώνα για μιὰ άνετη ύπαρξη ο άνθρωπος γίνεται όσο πάει σκληρότερος και φοβερότερος, όσο πάει λιγότερο άνθρωπινος.

Κι όμως τέτια κτήνη είν' απαραίτητα για την υπεράσπιση της άγιας και ιεράς ιδιοκτησίας.

Του μπουρζουά του άρέσει να χωρίζει τους ανθρώπους σε ήρωες και πλῆθος. Ός τόσο χάνεται τό πλῆθος, όταν μεταμορφώνεται σε κόμματα σοσιαλιστικά, που φοβερίζουν να ξεριζώσουν τό μικρό μπουρζουαδίστικο «εγώ». Τότε ο μπουρζουάς κράζει τόν ήρωα βοήθεια—παρουσιάζεται σ' ένα άρπαγο κι άχόρταγο όν με την πνευματική σύσταση ενός ξεματωμένου άγριογούρουνου ή ενός ρούσου γενικού διοικητή.

Μα αυτό τό τέρας, τό καλεσμένο για την προστασία του ιερού δικαίου της ιδιοκτησίας, δέ γνωρίζει από ιερά δικαιώματα του ανθρώπου, βλέπει μάλιστα ακόμα και την ιδιοκτησία με τά μάτια του καταχτητή.

Άπ' τόνα μέρος λοιπόν η πολυκέφαλη κόκκινη ύδρα, άπ' τάλλο ο πύρινος δράκοντας με τάνοιχτό άχόρταστο λαρύγγι κι ανάμεσα σ' αυτά τό δυο παραδέρνει ένας ανθρώπακος με την οικτρή του λιγούλακι ιδιοκτησία.

Κι άν αυτή τόν πνίγει, όπως οι άλυσιδες τό δεσμώνη, όπως ο ζυγός τό σκλάβο, αυτός όμως την άγαπάει, τη δουλεύει πιστά κ' είναι πάντα έτοιμος να προστατέψη τό άπαραδίαστό της και την έξουσία της με όλη τη δύναμη της ψευτιάς και του δόλου πόχει στη διάθεσή του, πάντα έτοιμος να δικαιολογήσει την ύπόστασή της με κάθε μέσο— άπ' τό θεο και τη φιλοσοφία ως τη φυλακή κι ως τις μπαγιονέττες!

Μα αυτά λίγο βοηθάν κ' έτσι με τό αίσθημα του τέλους του που πλησιάζει, από άπελπισία ή σως άσυνείδητη ο άπλοϊκός μπουρζουάς μεταμορφώνεται σε φιλόνεικο κυνικό.

— Τότε λοιπόν κ' εγώ θα ξεφαντώσω!

Δέ ζή ως τόσο όπως θέλει, μα όπως μπορεί. Σα ζωο κοινωνικό που είναι, δέν μπορεί να ξεχάσει τό είδος του, τη σύνθετη διάταξη των κοινωνικών ενστάιτων, έχει τάόριστο αίσθημα του συνδέσμου του με τους ανθρώπους, που κάποτε τό λείει συνείδηση ή ντροπή και που τόν εμποδίζει πάντα να ζή τόσο άχαλίνωτα κι άδιάντροπα, όσο ήθελε.

Για να μπορεί ύστερα στα τέλη της ζωής του να φανερόνη ελευθερά όλους τους πόθους της φαγωμένης του ψυχής, όλες τις όρμές και τις κακιές του παράλυτου κορμιού του, τό θαρρεί, όταν πιέζεται από τη συνείδηση, αναγκαίο να σκεπάζη τις άδυναμίες του με τόν πέπλο κάποιων ψηλότερων συλλογισμών.

— Γυρεύω τη στερνή ελευθερία! κράζει μ' επισημότητα, ενώ κηρύττει και γεύεται την όμόφυλη άγάπη.

Και βιάζοντας παιδιά, διαλαλεί τό ξεναγένημα της ελληνικής όμορφιάς και ξεχύνεται σε θεωρίες φιλοσοφικές πώς η φύση έπλασε τη γυναίκα για σκοπούς δικούς της, πώς όμως οι σκοποι αυτοί είναι για τόν άνθρωπο άλυσιδες και δεσμά, γι' αυτό...

— Σπάσιμο των δεσμών!

Μα δέν περιφρονεί και τη γυναίκα, τη διαφθείρει κι αυτή, όσο μπορεί.

Και η γυναίκα δέν μπορεί ακόμα να λυθή άπ' τό βάρος του ιστορικού ύπνωτισμού της, να χωρίση από τό αίμα της τις άναμνήσεις της άλλοτινής σκλαβιάς της.

Η φύση προίκισε τόν άνθρωπο με τη γεννητική όρμη, η γυναίκα έχει πλάσει την άγάπη μα φαίνεται σα να μην τη θυμάται, ο σεβασμός στον έαυτό της ύποχωρεί ακόμα μπρος στις άταβιστικές ενθουμασεις της σκλάβας.

Οι κυνικοί τό ξέρουν κ' ένοούν να τώφελούνται. Την ξεγελούν με ήδονές άνέγνωρες, τάζουν να ξεσκεπάσουν στην άγάπη τά πιδ ψηλά μυστήρια, μωρολογούν για ελευθερία και ξανά για ελευθερία, τις στένουν χίμαιρες που αυτή τις άγαπάει όσο και τό στραφτερά μικροτεχνήματα, τη δολώνουν μες τό βρωμερό σκοτάδι, δίνοντας χώρο νάπλωθῃ σ' αυτό άχαλίνωτη ή διάστροφη φιληδονία της.

Άνίκητα δυνατή στην ικανότη νάγαπα, με άδιάκοπη θερμή όρμη να νιώθη την άγάπη βαθύτερα και ψηλότερα, νικιέται εύκολα από τό έρεθιστικό γούητεμα κι άμα οι κυνικοί της δίνουν τό φαρμάκι σ' όμορφο ποτήρι, τό πίνει με χαρά.

Την πιδ μεγάλη ενεργεια οι κυνικοί τη δείχνουν στην έρωτική μίξη. Τό ξεφάντωμα ικανότητες ξεχωριστές δέ θέλει! Στη σφαίρα αυτή εργαζονται μ' επιτυχία. Καθώς γνωστό, κατώρθωσαν έργα λαμπρά. Για τόυτα μαρτυρεί μέσα στα τόσα άλλα η «Πολιτική και στρατιωτική άνταπόκριση», όπου κανείς διαβάζει πώς σε μερικά γερμανικά συντάγματα καθιερώθηκε άντικείμενο διδαχής ο φωτισμός των νεοσύλλεκτων για τους κινδύνους και τά σκάνδαλα της όμόφυλης μίξης. Δέν είν' αυτό επιτυχία;

— Θαφάνιστώ, αλλά πρωτίτερα θέλω να μην αφήσω αλέρωτο ο,τι μπορώ.

(Στάλλο φύλλο τελιώνει)

ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΗΣ

(Μετάφραση Ηέτρον Βασιλιού)

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Σε λίγες μέρες άνοίγει όριστικά τό καινούριο θέατρο της Κυβέλης, «Πανελλήνιο», με πολύ καλό θέαση.

— Αρχίζει με τό «Σέρλοκ Χόλμς» ένα νέο δράμα σε

πέντε πράξεις, που ή υπόθεση του είναι παρμένη από τις παρφημες ιστορίες του Έγγλέζου Κόναν Ντόουλ.

— Κατόπι θα παιχτούνε διάφορες διαλεγτες κωμωδίες του γαλλικού θεάτρου, και άλλα σοβαρά έργα της παγκόσμιας φιλολογίας.

— Σημειώνουμε ανάμεσα σ' αυτά τη «Τζοκόντα» του Ντ' Άνουόνσιο, μεταφρασμένη στη δημοτική μες άριστοτεχνικά από τό φίλο Ν. Παριώτη.

— Έξεν τά ξένα, ο θίασος της Κυβέλης, θα παίξει και κάμποσα πρωτότυπα ρωμαίικα έργα φιλολογικά.

— Τό «Βαρβαροπάζαρο» του «Νουμά», τό είδαμε στην «Έστία» της περασμένης Τρίτης ξεναγενημένο και καλοθρεμμένο από μπόλικά λάδια κι άσυναξίες του Μιστριώτη.

— Ο κακομοίρης ο Μιστριώτης τώρα τελευταία κατάντησε άξιολύπητος. Τόνα πήραν στο μεξέ κάμποσες φημερίδες και τί του σέρνουνε ένας θεός τό ξέρει.

— Δέ θέλαμε ούτε φύλλοι στον κόρφο του να ελματτε.

— Καιρός εΐτανε πιδ για τό τέτιο του ξεγύμνωμα, γιατί εΐχε πάρει ο βλογγιμένος μεγάλη φόρα, και δέν άφινε τίποτα πιδ που να μην τό κατηγορήσει προδοτικό και άντεθνικό, άμα δέν εΐχε την ούρτσα του κι αυτός μέσα.

— Ο φίλος Ξενοπούλος ξεκολούδαε τη προπαγάντα του για τη μισή γλώσσα και με τη «Διάπλατη» ακόμα.

— Έμās μās ξερκίζει σα διαβόλου, και λείει διάφορες ψευτιές στα έφημα τά παιδιά, για να μās χτυπήσει.

— Άς εΐναι. Ο Ξενοπούλος έχει τό λούτερο να λείει ο,τι θέλει. Μήπως θα δώσει ποτέ λόγο γι' αυτά στη συνείδησή του;

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. **Δαϊκό.** Έχεις πολύ δικιο. Τό ζήτημα πρέπει να μελετηθεί σοβαρά.—κ. **Φαρμ.** Στις 8 του Θεριστή θα διαβαστεί στο Πανεπιστήμιο η κρίση της επιτροπής για τό φτεινόν Παντελίδειο δραματικό άγώνα. Δέν ξέρουμε αν έχουνε στείλει έργα τους δημοτικιστάδες.—κ. **Ν. Παρ.** Τό είπαμε κι άλλοτες πώς όσοι δέν αναγνωρίζουνε τόν Ψυχάρη τό κάνουν μόνο και μόνο από στενωλεφαλιά. Μερικοί έχουνε κ' ένν άλλο λαφροντικό, τό πώς δέν έχουνε ανοίξει βιβλίο του, μα κρίνουνε με τις εντύπωση που έχουν άκούσει απ άλλους. Ο Ψυχάρης είνι σός τεμαχ, και κείνος θα παΐ που τόν έννοιωσε βθειά, όπως τόν ξεψάχνισε με προσοχή. Μα βλέπεις αυτά θέλουνε κόπο, ύπομονή πολλή, και λίγη πολύ λίγη επιπολασιότητα.—κ. **Κλαδ.** Πάρε τη «Γλώσσα και Ζωή» του Γενιδη να μετεις εβόλοχ και μεθοδικά στο ζήτημα, αφού δέν έχεις να ξεδέψεις πολύν καιρό. Ο Ψυχάρης είνι για τούς επιστήμονες και τούς μπασημένους κηλά στα γλωσσολογικά μας. Για να τον γνωρίσεις όμως πάρε τά λογιότεχνικά του έργα, τό Ταξίδι και κανένα ρομάντζο του.

Δ Α Ξ Ε Ι Ο Ν
ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΥ 1908		
4	ΜΕΓΑΛΑ ΚΕΡΑΗ ΕΞ	100,000 Δρ. 400,000
4	»	25,000 » 100,000
4	»	10,000 » 40,000
12	»	5,000 » 60,000
20	»	1,000 » 20,000
1644	»	100 » 164,400
2312	»	50 » 115,600
4000 εν όλω κέρδη άξιας δραχυμών.....		900,000

Μέχρι της πρώτης κληρώσεως (21/10 'Απριλίου 1908) να εκδοθώσι μόνον 300,000 τετραδράχυμων γραμματίων ύπ' αριθ. 1—300,000. όν ον οι αριθμοί ούτοι θα τεθώσιν έντός της κληρωτίδος κατά την κληρωσίον ταύτην. Κατόπιν θα εκδοθώσι μονόδραχυμα γραμματία ισχύοντα δια μίαν εκ των τριών τελευταίων κληρώσεων, ύπ' αριθ. 300,000 άχρις 1,000,000, θα προστεθώσι δε έντός της κληρωτίδος και οι αντίστοιχοι αριθμοί.

Γραμμάτια πωλούνται. Είς τά δημόσια ταμεία και λοιπάς δημοσίας αρχάς, εις τάς Τραπεζάς, εις τούς σταθμάρχαυς και στασιάρχαυς των σιδηροδρόμων, τούς διαχειριστάς των μονοπωλίων και τά πρακτορεία των εφημερίδων πρὸς δραχυμάς τέσσαρας έκαστον, ισχύον δια τάς τέσσαρας κληρώσεις και πρὸς δραχυμὴν μίαν έκαστον γραμματίον, ισχύον δια μίαν εκ των τριών τελευταίων κληρώσεων.

Δια πᾶσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων άπευθυντέον εις τό Γραφείον του Έθνικου Στόλου και των Αρχαιοτήτων, ύπουργείον Οικονομικών εις Αθήνας. Η πώλησις των γραμματίων αρχεται από 1/14 'Ιανουαρίου 1908.

Ο διευθύνων τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ